

VI HAR ALDRIG VÆRET TRÅDLØSE

Wow-oplevelsen over den viden, der materialiserer sig for øjnene af én i kunstner og ph.d. Honey Biba Beckerlees spritny udstilling på Charlottenborg, hører ikke rigtig op.

Måske fordi det stof, hun trækker frem, er så allestedsnærværende og samtidig så overset. Man har smartphonen med i dobbeltsengen, på job og på toilet. Men dimsen bliver først for alvor til en fysisk genstand – og til et fysisk problem – når skærm møder brosten og smadrer.

Det er materien som akilleshæl, som Honey Beckerlee niver i med sine skulpturelle installationer, der fremviser hypermodernitetens stof. Internet og algoritmer er ikke luftige fænomener, de beror på konkrete materialer – og i øvrigt på teknologier som vævning og keramik, som mennesket har betjent sig af siden oldtiden.

Vi har aldrig været trådløse, siger Honey Beckerlees kunst. Og det bliver vi aldrig. Hun giver internetalderen jordforbindelsen igen.

Kluddermor fra helvede

I udstillingen *Digital Matters*' tre små sale møder man på den ene side ganske genkendelige genrer – mosaik, vævning, relief – men det, værkerne kredser om, er straks mere uforståeligt.

I den første sal ligger en mosaik af grå, keramiske brikker på gulvet, overfladerne reflekterer lyset i fluorescerende glimt – som små pytter af spildt benzin. Felterne er lavet af restmateriale fra en siliciumfabrik. Silicium er et grundstof, som er essentielt i mikrochipindustrien, hvor det er en slags oversættermateriale; det får lys til at blive til billeder i kameratelelinser, sollys til at blive til energi i solceller. Og så findes det i menneskers bindevæv.

Mosaikken kunne ligne et skildpaddeskjold eller hudceller under mikroskop, men der er samtidig luft mellem de enkelte felter: Panseret beskytter ikke helt. Den usikkerhed går igen i de kasserede siliciumstave, som står rundt omkring i rummet og ligner amforaer. Ligesom den antikke krukke vakler sølvkuglerne; de kan ikke stå selv.

I næste rum er der endnu mere uorden. Her ligger en bunke ledninger filtret sammen på gulvet som i en omgang kluddermor fra helvede. Ledningerne forbinder en håndfuld *server racks* af typen, som internettets hukommelse lagres på i store datacentre.

Men i stedet for information er der opspændt relieffer af vævet kobbertråd på rolerne. Tæpperne har abstrakte mønstre, der kunne ligne præcolumbiansk kunst eller geologiske formationer – natur, kultur og teknologi er så forelskede i hinanden i Beckerlees kunst. For kobber bruges i mikrochip til at lagre information, fortæller vægteksten, men det findes også i menneskehjernen, hvor det understøtter hukommelsen – og de første *memory sticks* til computere blev lavet på bittesmå væve.

Usikkerhed i dybet

Værkerne er smukke og taktile, men når de tilmed bliver skræmmende, rammer de plet. Sådan går det i udstillingens sidste rum, som man skal møve sig forbi en enorm spole af træ for at entrere. Spoler som denne ligger normalt på havbunden og bærer de optiske fiberkabler, der sikrer internetforbindelse på tværs af kloden.

Selv om vi har den i hånden hele tiden, kender vi den ikke: smartphonen. Det gør Honey Biba Beckerlee op med i taktile og verdensudvidende udstilling på Charlottenborg

Kunstkritik Bodil Skovgaard Nielsen

Honey Biba Beckerlees værker på udstillingen 'Digital Matters' på Kunsthall Charlottenborg drømmer om at forbinde internet, jordgrundlag og menneske på et dybere plan.

Foto: David Stjernholm

Skønheden har en pris, som jeg ikke altid kan se adresseret i Beckerlees udstilling. For hvordan mineralerne til den hypermoderne teknologi udvindes, med hvilke konsekvenser og af hvilke mennesker, svarer hverken vægtekster eller værker på

Nu er spolen en kæmpemæssig *readymade*, og bag ved den hænger et vægtæppe af umage havbundstråde – ålegræs og optiske fibre er flettet sammen i et optisk mønster. Over tæppet løber lysglimt, der er styret af en såkaldt sværmlgoritme. Sværmlgoritmer bruges til at optimere processer og er blevet udviklet med inspiration fra fiskestimer og insektsværms jagt. Resultatet er smukt, algoritmens lys minder lidt om stjernesud.

Men saligheden varer ikke ved. De optiske fibre ser helt utroligt tynde ud. Sådan er det hele tiden, den matematiske orden er skrøbelig – i rummet med gulvmosaikken stod en enkelt sølvblank siliciumkegle i et hjørne og lignede et forstørret projektil, en lille bombe. Honey Beckerlee gør det mu-

lige sammenbrud håndgribeligt. Hvilket det jo også er, som vi så for nylig med en gasledning i Østersøen.

Mineralernes muselmænd

Beckerlees udstilling udgør en af tre aktuelle Charlottenborg-udstillinger, der beskæftiger sig med internettets, teknologiens og hyperkapitalismens verdensorden. I de andre sale viser den kinesiske verdensstjerne Cao Fei desillusionerede videoer om moderne lagerhalsarbejde, og i gruppeudstillingen *Post-Capital* mimer blinkende skærme og høje lyde den digitale overvældelse.

Her er Beckerlees udstilling et behageligt kontrapunkt, hos hende spejler kunsten ikke internettets forvirring, men holder hovedet koldt og blikket roligt. *Digital Matters* er desuden overraskende godt formidlet, og det til trods for emnernes sværhedsgrad – en håndsregning, der gør det muligt for beskueren at forestille sig, at der faktisk er et alternativ til det virtuelle kaos.

Endda er der en planetær håndsregning i Beckerlees værker, grundstofferne er evige, og de sværmdyr, der har inspireret algoritmerne, ved mere end os mennesker. Tanken om, at vi fra mineral til menneske kan forbinde os, er smuk.

Men skønheden har en pris, som jeg ikke altid kan se adresseret i Beckerlees udstilling. For hvordan mineralerne til den hypermoderne teknologi udvindes, med hvilke konsekvenser og af hvilke mennesker, svarer hverken vægtekster eller værker på.

Siliciumudvinding skaber luftvejsproblemer og jordforringelse. I Chiles enorme kobberminer eksponeres arbejderne for arsenik, kan jeg læse mig til. Og hvordan ser livet ud for nutidens væversker, som vel oftest er kvinder i sweatshops i Fjernøsten?

Kunsten behøver ikke undgå det besværlige, at udpege det grimme kan endda gøres smukt. Det gør eksempelvis den congolesiske kunstner Sammy Baloji, som har udstillet på Kunsthall Aarhus og Aros herhjemme og internationalt på Tate Modern og Venedigbiennalen. Han har skabt værker om mineralet kobolt, som blandt andet bruges i batterier til elbiler. Baloji dyrker mineralets skinnende kvaliteter, han gør beskueren til en værre krage – men i næste snuptag viser han de congolesiske minearbejdere, der med blod og støv udvinder kobolten i dybe miner.

Beckerlees værker drømmer om at forbinde internet, jordgrundlag og menneske på et dybere plan, og den utopi kan jeg ikke andet end beundre. At teknologien har en materie, og at den materielle verden er et udsat sted, er en uro, der også løber gennem udstillingen.

Men det arbejdende menneske og det naturgrundlag, som må ofres for computerlængslerne, savner jeg en mere direkte henvendelse til i Beckerlees kunst.

bsn@information.dk

Honey Biba Beckerlee: 'Digital Matters'. Kunsthall Charlottenborg. Til 19. februar 2023